

Помощ с малкото братче

От Луси Стивънсън Юъл
(По истинска история)

Тази история се случила в Южна Африка.

Лашия имаше новородено братче. Името му беше Лиъм. Той имаше тъмна коса и малки ръчички и крачета. Беше толкова сладък!

Но понякога появата на ново бебе в семейството е трудна. Сега мама и татко бяха постоянно заети. А Лиъм плачеше много.

„Мамо, можеш ли да ми прочетеш приказка?“ – попита Лашия.

„Трябва да изкъпя Лиъм във ваната – каза мама. – Може би можеш да почетеш приказка с Ариана“.

Лашия седна на пода с малката си сестричка. Двете прелистваха страниците на една книга. Но без мама не беше същото.

„Татко, ще поиграеш ли с мен?“ – помоли Лашия.

„Трябва да помогна на мама с бебето преди да отида на работа“ – отговори татко.

Лашия се намръщи. Сега мама и татко никога нямаха време за нея! Те винаги помагаха на Лиъм.

Скоро татко тръгна за работа. Мама сложи Лиъм да си легне. Тя седна с Лашия и Ариана на дивана. Изглеждаше уморена.

„Бяхме много заети с Лиъм – каза мама. – Чувствате ли се малко самотни?“

В момента
никой нямаше
време за Лашия.

Лашия кимна. Чувстваше се така, сякаш ѝ се искаше да заплаче.

Мама ги прегърна. „Лиъм се нуждае от помощ в момента, защото е много малък. Той все още не може да прави нищо сам, както можете вие“.

„Знам“ – отвърна Лашия.

„Но ако искаш, можеш да ми помагаш в грижите за Лиъм“ – усмихна се мама.

„Наистина ли?“ – попита Лашия. Идеята ѝ хареса.

„А аз?“ – попита Ариана.

„Ти също“ – отвърна мама.

След малко Лиъм започна да плаче. Докато мама му сменяше памперса, Лашия донесе мокрите кърпички.

„Благодаря ти“ – каза мама.

На следващия ден, докато къпеха Лиъм, Лашия и Ариана му избраха чисти дрешки за обличане.

На тях имаше сладки, малки животинки! Занесоха ги на мама, за да може да го облече.

„Благодаря ви“ – каза мама.

Лашия и Ариана се замислиха за други начини, по които могат да помагат. Оправяха си леглата всяка сутрин, без някой да ги кара. Понякога оправяха и леглото на мама и татко! А когато станеше време за вечеря помагаха на баща си в кухнята.

„Благодарим ви“ – казваха родителите им.

Когато Лиъм плачеше, Лашия се опитваше да го успокои и да му помогне да се почувства по-добре. Държеше го и му говореше с нежен глас. Лиъм все още не можеше да ѝ каже благодаря. Но един ден се усмихна на Лашия с голяма усмивка!

Тя също му се усмихна. Беше щастлива, че може да помага на братчето си, а и на мама и татко също. ●

Как Лашия
помага
на семей-
ството си?